

βγήκε απ' τὸ χωριὸ μὲ τὸ σύντροφο σκύλο του.

Μέρες πολλές μιλούσανε γιὰ τὸν καμαρωτὸ τοῦμπάνο καὶ τὰ λόγια του τὰ πειραχτικά, μὰ πὸν γλυκὰ βουΐζανε σὶ' αὐτιά τους... Ζητούσανε ξηγητὴ γιὰ τὰ λόγια τὰ πρωτάκουστα, μὰ τέτοιος δὲ βρισκότανε σὶ τὸ χωριὸ τους. Ὁ Χαροῦλης δὲν πῆρε εἶδηση τὸν τοῦμπάνο, οὔτε ἄκουσε τὰ λόγια του μοναχοπερπατοῦσε καὶ συγροδιάβαινε ἀπ' τὸ Κονάκι δὲ σήκωνε ποῖτες κεφάλι γιὰ ἰδῆ τὴν ἀψηλὴ σκεπὴ, μὰ πάντα σὶ τὰ πετρόχτιστα θεμέλια κάρφωνε τὴ ματιά.—Ἔσκυψε μιὰ φροὰ καὶ μὲ τὸ χέρι ξέτασε τὰ ντουβάρια κούνησε τὸ κεφάλι κατὰ μουρμουρίζοντας στοχαστικά...—ἔβρισκε πὸς ἐδῶ καὶ κάμπωσο καιρὸ ἀρχίζανε νὰ ριπίζουνη... Θ ἄ ρ θ ἦ... θ ἄ γ ἶ ν η !..... — — — —

Τότες ἡ μουγγὴ βουή, πὸν ἀκούσιον ἀπὸ καιρὸ ἔπαυε. Ἐνα δροσερὸ ἀεράκι ἔπνεε ἀπ' τὸ Νοτιά, ἀπὸ κατὶ χῶρες πὸν τὶς βρέχει ἀπέρονητο ἀρμερὸ νερὸ μὲ τὸ χρώμα τοῦρανοῦ. Ἀεράκι πὸν ἔφερενε ψιθυροὺς πρωτάκουσιους, γλυκοὺς, ἀπὸ θανμασιῶς πολιτεῖες μὲ ἀψηλὲς λιθοχίτιες καλίδες, καὶ ἀπὸ τὸ Κονάκι πὸν ψηλές! Ἄλλο δὲν τοὺς λέγανε τὰ ψιθυρίσματα, ἀπὸ τὰ θανμάσια τοῦ ἔρωτον κόσμου. Μὰ διαβήκανε τότες ἀπὸ τὸν Κάμπο πολλοὶ ἀνθρώποι καὶ τοὺς μιλῶσανε γιὰ καπνοκάραβα, πὸν ταξειδεύουνε στάγμυρὰ νερά—γι ἀνθρώπους πὸν πετοῦνη σὰ λελέκια σιὸς ἀερίδες, κι ἄλλα, κι ἄλλα, ἀκατανόητα κι ἀπίστευτα. Ὅσο πὸν ἀβρίσια εἶσαντε αὐτὰ πὸν τοὺς εἶπαν οἱ ἀνθρώποι, τόσο πὸν ἀνάθαν πεθυμιές—πῶθοι σιὸς Καμπίτες.

Μιὰ μέρα τοὺς ἐφάνη πὸς εἶδαν σιὸν οὐρανό μιὰ κόκκινη, ὀλόπρωρη γλώσσα νὰ γλύφη τὰ γαλάζια σύννεφα, καὶ νὰ πορφυρῶνη ὡς καὶ τὰ μπλάβα μακρινὰ ὄρη.

Σὲ λίγο ἀκούσιη, πὸν κατέβαινε κάποιος μὲ μεγάλα θήματα ἀπὸ τὶς ρόδινες θουνοκορφάδες πρὸς τὸν Κάμπο. Ἡ ματιά του ἀστραπὴ καὶ ὁ λόγος του μελίσιαι πολίθουο καὶ γλυκὸ ἴσια σιὸς καρδιῆς ἀνηχοῖς τὸ γένη του εἶχε γόρυμα τῶν ἀσταχῶν καὶ εἶτανε σὸν παιδί γερασμένο.

Κοπαδιασιὰ τρέξαν οἱ ἀνθρώποι νὰ πιῶνη τὸ μέλι τῆς φωνῆς του, κ' ἐθάρειαν πὸς λουζόντανε σὶ τὰ γλυκὰ κίματα τῆς μελιάς πὸν γλυκαστορατὴ σὸν τὴ μακρινὴ λίμνη σὶ τὰ πρῶτὰ ἡλιοχαδέματα.

Ὁ Στάθης ὁ Χαροῦλης σὶ τὸ ἀντίκρουμά του αἰσιάνθηκε πὸνο δυνατὸ σιὸν καρδιά, σὰ νὰ τοῦ ἔρωτωνε ἀλέτρι διπλὸ τὰ σιήθια. Ὅλη τὴ μέρα κλανιόντανε σὶ τὰ χωράφια σὸν παλαθός, καὶ μιὰ σιέναζε μιὰ γελοῖσε καὶ πάντα ἔπλωνε τὰ χέρια νὰ πιάση κάποιον ἴσκιω γλυκοκάρωτον ἄπιαστον και: Βαί... Βαί..., ἔσκουζε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια!

Τ' ἀλέτρια καὶ τὰ ξενγάγια μεῖναν ἔρημα καὶ τρέχαν ὄλοι μὲ λαχάρια, μὲ δίψα, ν' ἀκούνη τὰ λόγια τὰ μεγαλόπνευστα, ἀπ' τὸ γλυκὸ στόμα. Καὶ ὁ Στάθης ὁ Χαροῦλης ὀλόπρωτος ἔτρεξε σηκώνοντας καὶ τοὺς Δεξοχωριῆτες...—Καὶ τὰ λόγια εἶταν ἴδια, πὸν τοὺς εἶχε πῆ ἡ μουγγὴ βουή, ὄντας τὴν ἄκουσαν μέσα σὶ τὸ ἄσπρωμα τοῦν χωραφιῶν ἢ σὶ ἄλωνιοῦ τὴν πύρη. Ἐλεγε τὸ παιδί τὸ γερασμένο, μὲ τὸ γένη σὸν ἀσιάχι—φορεμένο μαῦρη φορεσὰ μὲ μακρὸ σὰ γκλίτσα ραβδί καὶ διαόκι—ἔλεγε:

«... Δὲ θὰ σὰς πῶ τίποτος νέο ἐγώ, δίστυχοι

Καμπίτες. Τὰ λόγια μου εἶνε τάχει πῆ ἡ μάνα Γίς, αὐτὴ πὸν ἀστέρωντα μὰς δίνει γενιῶν γενιῆς καὶ θὰ μὰς δίνει, χωρὶς ποτὲ ν' ἀποσιάση, μὰ καὶ χῶρες νὰ μὰς χορταῖνη ποῖς... Ὁ πόνος σας εἶναι πόνος μου, καὶ τὸν καμῶ σας, τὸν νουῶντω... Καμπίσιος εἶμαι καὶ γώ, ἄς ἔρωμαι ἀπὸ ψηλά. Τὸ αἷμά σας νουῶντω σιὸς φλέβες μου νὰ τρέχη... Κάμπο, θυμᾶμαι, τὰ μάτια μου πρωτοξάνοιξαν καὶ πλάι σὶ' ἀλέτρι πρωτόειδα τὸ φῶς...»

(Στ' ἄλλο φύλλο τελιώνει)

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑΪΦΑΣ

ΤΑΞΙΔΙ

ΣΤΟ ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ

Νά, τὸ νησί, τὸ μακρινὸ μὲς σὶ τὰ γλαυκὰ τοῦ ἀπειροῦ μὲς σὶ τὴ θαμπὴ τὴν καταχνιά.
Γιὰ κεῖ, βαρκάρη, ἀμόλυσε τὴ βάρκα καὶ τρογύρου σήκωσε τ' ἄσπρα τὰ πανιά.

Ἄνιλαφρο κ' εὐωδιστὸ μελέμι ἀγορασιῶει
κ' ἔχουμε πρῶτα τὸν καιρὸ
κ' ἡ βάρκα καλοτάξιδη σὸν τὸ πουλί πετάει
στεφανωμένη ἀπ' τὸν ἀφρό.

Ἐκεῖ πὸν φέγγει ἀχνὰ ἡ στεριά καὶ λ' ἔμπει τ' ἀερογιάλι
—ὦ, ἵπέρτατη χαρὰ μου!—

Ἐκεῖ, βαρκούλα, φέρε με γιὰ νὰ ξανάβρω πάλι
τὰ παιδικὰ ὄνειρά μου.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΑΠὸ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἀθήνα—ὦ τῆς γῆς τὸ μέλι καὶ γάλα!
Κόλαση μαῦρη, θάνατος ὁ ἑαυτός σου.
Ἀδιάφορος πρὸς τὰ ἔργα τὰ μεγάλα
Τῆς ἕλης δοῦλος, ταπεινὸς ὁ λαός σου.

Ὅχεντρα δολερή, καρτέρι σιήγεις,
Ὅπου τὴ λάμπη τοῦ καλοῦ ὑποθέσεις.
Νὰ μὲ πνίξεις, φαρμάκι ὄσο κι' ἂν χύνεις,
Μάθε Ἰερουσαλήμ, δὲ θὰ μπορέσεις.

ΠΟΤΗΡΙ

Ποτήρι ἡ μουσα, κροῦσταλλο γυαλί μούχει χαρῖσι
Λάμπει θαυριά του ὁ οὐρανός, ἡ ἀναιολὴ κι' ἡ δύση,
Καὶ τὸ θωράω καὶ χαίρουμαι, καὶ ἴχω πάντα ἐμ—
(πρὸς μου
Καὶ δὲν εἶ ἀλλάζω ἂν μοῦ δοθοῦνη κι' οἱ θησαυροὶ
(τοῦ κόσμου.

ΜΑΥΡΟΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

Μαῦρος γιὰ μένα πάντα ὁ οὐρανός.
Πέφτει ψιλὴ θροχοῦλα, θλιθερός
Ὁ κῆπος μου, τὰ ῥόδα, τὰ πουλιά
Σὲ μονότονη γέροννη οἰγαλιά,

Κάποια ἀχιδοῦλα, ἂν λάμπη, τρυφερὰ
Τῶν ῥόδων, τῶν πουλιῶν οἰκιτὰ ἡ χαρὰ,
Μὰ σύννεφο τὴν πνίγει, κι' ὁ οὐρανός
Πάντα γιὰ μένα, μαῦρος οἰκεινός!

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ